

Rybôrski ferajn...

Umiyrô papiyż. Przi wrótniach raju świnynty Pyjter pytô sie go:

– A ty, ftoś ty jes?

– Nô, jôch jes biszop Rzymu.

– Biszop? Biskup Rzymu? Niy miarkuja, niy poradza spomiarkować.

– Nô, taki namiystnik Pónbóczka na Ziymi.

– To nasz Pónbóczek mô jakigosik namiystnika? Blank nic ło tym niy wiym!

– Nô, jôzech jes gowóm kościoła katolickigo!

– Chopie! Niy miarkuja! A cóż tyż to takigo? – pytô sie św. Pyjter. – Dobra, doczkej sam, pójnda sie spytać mojigo Szefa...

Poszôł....

– Pónbóczku! Môsz deczko czasu? Jes ci sam taki jedyn istny, ftory rzóndzi, iże jes jakimsik papiyżym, twojim namiystnikym na Ziymi, gowóm czegosik tam...

– Niy, blank niy miarkuja... Ale doczkej... Jezusku! A można ty cosik ło tym wiysz? – wrzeszy do Jezuska Pónbóczek.

– Niy, tatulku, niy miarkuja... ale wiysz, pójnda śniym pogôdać...

Po dugszyj kwilce wrôcô Jezusek i niy poradzi szczimać ze śmiychu...

– Tatulku, i ty św. Pyjtrze, pamiyntôcie te kółko rybôrske, tyn rybôrski ferajn, ftorych zakłôdôł na Zimi jakiesik dwa tysiônce lôt tymu nazôd?

– Nô, i...

– Łóni ci do terôzka fóngujóm!